

[Svend Haugaard.]

den nærmeste tids krav, så er man tilbøjelig til at udsætte investeringerne, for ellers kan man risikere at fejlinvestere. Det giver stagnation i indsatsen mod forureningsbekæmpelsen.

Hvis man derimod kender kravene en tid frem og helst en passende afskrivningstid — og jeg vil da sige, at jeg har bemærket mig afskrivningslovens ændringer på det punkt — vil der være en stigende interesse. Der er efter min mening alt for lidt vejledning i loven, for lidt støtte til, at man af egen fri vilje får lyst til at gå foran med forureningsbekæmpelsen. Jeg vil gerne sige i samme forbindelse, at jeg mener, man skal lægge vægt på ikke mindst i en overgangsperiode, at man gør alt for at give konsulentbistand, vejledende bistand til virksomhederne fremfor at starte med hårde kontrolforanstaltninger.

Trods alt er det et fremskridt, at man nu er i gang med at fastlægge eller prøve på at fastlægge normer og retningslinjer for støj, for luftforurening og for overfladevand — det er hårdt tiltrængt — så man kan benytte disse normer til forhåndsgodkendelser. Jeg vil gerne spørge ministeren, om jeg kan få tilsagn om, at hvis en virksomhed følger disse retningslinjer, kan den være sikker på, at den ikke næste år bliver hængt ud som forurener.

Jeg synes også, det var rart, om man kunne få et tilsagn om, at man kunne regne med, at den virksomhed, der investerer i forureningsbekæmpelse, får en passende tid til afskrivning, eller lad mig hellere sige „nedbrugning“ af vedkommende investering, før der stilles nye krav til virksomheden.

Jeg mener, det må være rigtigt at gøre det sådan, at man har passende milde overgangsregler for de etablerede og over for de tekniske investeringer, der er i de etablerede virksomheder, og sådan, at de nyere og skrappere bestemmelser i højere grad gælder for de nyetablerede og over for nyanskaffelser.

Kendskab til forlangte normer er i høj grad med til at fremme de tekniske muligheder. Det viser sig jo heldigvis, at hvis man fremsætter ønskerne, kan de meget ofte teknisk opfyldes, men man er i hvert tilfælde nødt til at kende ønskerne først.

Nu er det kedeligt, at riget fattes penge, for ellers kunne det nok være fristende at sige, at hvis man var parat til at yde lån og tilskud, ville en sådan forureningsbekæmpelse kunne gennemføres med øget tempo; ikke mindst for den sidste og den dyreste del af renselsesprocessens vedkommende var det rart, om man var i stand til at give et økonomisk tilskud. Jeg mener, det er en af de ting, som vi i hvert tilfælde bør drøfte i udvalget.

Jeg hilser med tilfredshed, at der i fremsættelsestalen lægges vægt på, at der er 10 års investeringsprogrammer for kommunal kemisk spildevandsrensning, og at man overvejer lovforslag om kommunernes pligt til at opføre og drive rensningsanlæg. Jeg har konstateret, at i en række mindre kommuner, hvor man har været tvunget til at få sit rensningsanlæg frem, hvilket jeg mener er rigtigt, har man mødt en betydelig bitterhed over for de lidt større kommuner, som hidtil har kunnet knibe udenom.

Jeg hilser også med glæde, at vandforsyningsinteresser og overfladevand er taget med i lovforslaget her, og jeg hilser da ikke mindst med glæde, at København og Frederiksberg efterhånden også er blevet en del af Danmark på dette område.

Ligeledes er jeg tilfreds med den lille tilføjelse i § 2 om, at man skal være opmærksom over for transport af farlige stoffer. Jeg vil gerne pege på, at det næppe er tilstrækkeligt, at man får stofangivelse, men at man i høj grad har brug for et samarbejde imellem f. eks. Falck og kemisk ekspertise, sådan at man meget hurtigt — og ikke som vi har set det, først efter adskillige timers forløb — bliver klar over, hvordan man skal gribe sagen an, hvis der sker en ulykke eller lignende, der ligner en katastrofe.

Endelig vil jeg gerne anerkende, at vi har fået en beregning over udgifterne. Jeg kunne godt have ønsket, som man ofte har det i lovgivningen, en beregning over, hvor stort et antal offentligt ansatte personer man regner med at en sådan lov vil kræve.

Der er altså en række forbedringer, som jeg vil anerkende, men også nogle mangler: der er intet om natursvineri på skovsvinsniveau, der er intet om opdragelse til at beskytte naturen, heller ingen løfter om noget sådant. Der er ikke noget om den værste luftforurening, tobakken; der er ikke noget